

Papp Für János

Egy búcsúzás margójára

1.

És összecsomagolsz mindent,
ami eddig is kivétel nélkül a sajátod volt.
Csak azt hagyod ott, ami neked nélkülözhető
a túléléshez, de a másik sem halhat bele.
Az arányokat megtalálni és magad mögött hagyni,
talán ez a legnehezebb, s hogy mi legyen a búcsú-
mondat legutolsó szava. Napokig gyakorlod
a tükör előtt, hogy hihető legyen az, ami eleve igaz.
Mert ez lesz az a szó, mely évekig átrobog
az éjszakáidon, és tehervonatként áll álmaid vágányaira.
Ez lesz az a szó, melyet az állomásfőnök az éjszaka
közepébe süvít, és minden felkészülés nélkül riadsz
verejtékes homlokkal ezerszer felülve az ágyban.

2.

Egy végleges ablaknyitással kizárod a tavaszt,
és egyszer majd az összes séta minden kopogása lekopik
cipőd talpáról. Zsebedben rongyos mozijegy, múlt századi
filmek vásznán kullogsz az utcasarkon támaszkodó
visszafordulás felé. Szürkezakós ismeretlenek bámulnak
egy villogó neonreklámot, szemükben a mindenség fényeivel.
Észre sem vesznek, mert te csak ülsz a háttérben,
mint egy leselejtezett filmes kellék tehetetlenül,
egy kiürült és kopott park csókpiros padján,
akár egy földre hullott alma, arcod ragyog az avarban.
Valami mélyre fúródott gyökér, szerteágazik benned
a soha nem halkuló suttogás, és csak az arc állandósága,
csupán az marad meg ilyen makacsul a retinán.
És az arcot megmagyarázó becenevek, melyek
beazonosítanak az emlékek térhálóján,
s kijelölik azt a pontot, ami nélkül nem
lehetsz már soha az, aki voltál.

3.

Megtart maga körül és olyan leszel,
mint egy halott bolygó, amely csak az ellipszisben találja
meg önmaga értelmét. Az állandóan csak ismétlődő és örvénylő útban,
ami mindig ugyanoda vezet vissza, ahol minden elkezdődött.
Hetek óta nem havazott, felszáradtak a járdák. Összegombolt
zakódban kimerészkedsz egy még meg nem történt tavaszba,
hónod alatt egy multiplex moziműsorával.

Áfra-kórtan

mindig csupán annyi hiányzik,
ami éppen elfér egy szakadásban,
az ívekben hullámzó szabadság csúcsán,
a törések hártavékony pengeélein,
egy hirtelen, durva tépés foszlott szélén,
a mindent örülten szorító kereten túl.
valahol ott van a magyarázat.
a messze eltévedt tekintet üvegén,
az ablakon felejtett párarajzokban,
az arcodról le nem törölt emlékek ábráin.
de legjobban a szemben,
ami annyiszor nézett már befelé,
hogyan elfelejtette a kint megnyílt utakat,
a frontális ütközéseket egy veszélyes kereszteződésben.
legrosszabb annak, aki csak majdnem árva,
aki tud a másik feléről mindent,
és mindig csupán annyi hiányzik,
amennyi közte és a másik között
éppen elfér egy szakadásban.